

[Udenrigsministeren]

Jeg tror, vi er ved at nærme os enighed om, hvad det i virkeligheden drejer sig om, nemlig dels at vi bevarer muligheden for at være med til at forsøge at gribe ind de steder i verden, hvor børn bliver fængslet sammen med voksne på en sådan måde, at børns rettigheder undergraves, dels at vi samtidig bevarer muligheden for at gøre det på den måde herhjemme, som vi finder er bedst i overensstemmelse med barnets tarv og dermed i overensstemmelse med det grundlæggende princip for hele denne konvention.

Jeg synes også, jeg skylder en reaktion på det sidste spørgsmål om oplysningspligten i anledning af hr. Niels Helveg Petersens betragtninger om, at UNICEF-komiteen burde have en særlig rolle at spille her. Det synes jeg er en meget naturlig og interessant tanke, som vi meget gerne vil arbejde videre med.

Ebba Strange (SF):

Jeg tror, at grunden til, at nogle af os er faldet specielt over det med fængslingerne, er, at vi i forvejen oplever vores praksis som et problem, at vi, da vi afskaffede ungdomsfængslerne, oplevede, at vi i virkeligheden stod i en situation, som i mange tilfælde gjorde det vanskeligt at anbringe de unge mellem 15 og 18, der var kommet i klemme i det kriminelle system, på en forsvarlig måde.

Der skete samtidig det efter 1980, at amterne fik ansvaret for de ungdomshjem, der var rundt omkring i landet, og som tidligere havde været statslige ungdomshjem. På en række af de statslige ungdomshjem havde man erfaring med kriminelle unge, og man havde også lukkede afdelinger. Amterne var ikke særlig interesseret i at føre disse lukkede afdelinger videre, og de havde nu fået ansvaret.

Jeg husker, at vi helt tilbage i 1983 havde et samråd i Folketingets Retsudvalg med den daværende justitsminister og den daværende socialminister for at prøve at se, om man kunne finde en løsning på det problem.

Jeg må derfor sige til udenrigsministeren, at vi simpelt hen ikke er enige om, hvorvidt det system, vi har, er godt for børn. Og når nu FN kommer og siger: Lad være med at sætte dem i fængsel sammen, så tager vi det naturligvis alvorligt og spørger: Hvordan kan vi lave et system, så vi undgår at sætte dem i fængsel sammen?

Jeg mener, det er det, vi skal prøve at finde ud af, for jeg ville også være ked af forbeholdet, fordi det kan give forkerte signaler. Men så er vi forpligtet, mener jeg, til at finde en anden løsning. Og det må så være en opgave for Retsudvalget i samarbejde med justitsministeren i løbet af den kommende tid at finde en anden måde at anbringe de børn på. Jeg ved godt, det er få, når det drejer sig om straffede unge, men det er alt for mange, når det drejer sig om varetægtsfængslinger. Når det drejer sig om de straffede, er det ret få, bl. a. fordi vi har ungdomspensioner, hvor vi kan anbringe dem, vi har alternative institutionsanbringelser til dem, men specielt varetægtsfængslinger er der som sagt alt for mange af. Og dér er man jo ikke så sart, at de ikke en gang imellem kommer til at sidde sammen med de forhærdede kriminelle, og nogle af de knægte er jo også selv ret barske. Så på den måde bliver de ikke beskyttet. De unge mennesker sidder ikke beskyttet i de danske fængsler.

Glønborg (KRF):

Det har virkelig været dejligt at høre så mange positive indlæg om enkeltheder i konventionen. Jeg vil gerne lige have lov til at nævne yderligere to, som jeg ikke nåede i mit første indlæg.

Det ene er artikel 6, stk. 1, hvor der klart og tydeligt står, at deltagerstaterne anerkender, at ethvert barn har en naturlig ret til livet. Jeg vil gerne sammenholde den med noget af det, der står i indledningen, hvor der henvises til en erklæring fra den 20. november 1959, hvor der står, at »barnet som følge af sin fysiske og psykiske umodenhed har behov for særlig beskyttelse og omsorg, herunder passende juridisk beskyttelse både før og efter fødslen.«

Det er jo gode ord. Men så må jeg udtale min dybe skuffelse over, at det af bemærkningerne fremgår, at man har fundet en slags undvigemanøvre i arbejdet med konventionen, sådan at man er i stand til at konstatere, at man giver et barn juridisk beskyttelse før fødslen, samtidig med at man har en ret til at tage livet af det. Selv om det er en form for juridisk beskyttelse, er det jo en meget speciel form. Jeg synes, det er dybt bedrøveligt, at vi i verdenssamfundet er kommet dertil, at vi har måttet flikke noget sammen, som har taget brodden af det, som man tydeligt kunne blive enige om i 1959, men åbenbart ikke i 1989.